

Α1. α. 1. Α << ἡ δὲ τῷ φρονεῖν... συγκαταί>>

2. Α << ὑπὸ δὲ τῆς περιστάσεως... γίνεται>>

3. 2 << οὐκ ὁρῶν... τετρακτενῶ... ἔχει>>

β. 1. ἑπαγγελόμενοι

2. ὄργανον

β1. τὸ ὄν: Η οὐσιαστικοποίηση μετοχῆ εἰς εἶς ἐξ ἀποδείξεως τῆς ὑπαρτικῆς ἐκθεσίου τῶν ρημάτων. τὸ ὄν εἶναι τὸ ὑπαρτικόν, ἀπὸ τοῦ πραγματικῶς ὑπάρχει διὰ τῶν ἡλικίων αὐτῶν τῶν πραγματικῶς ὑπάρχει εἰς αὐτοὺς ἰδέες, ὅτι τὰ αὐθιγὰ. (Φαίετος ἑλληνικὰ σελ. 91)

(τὸ ἀγαθόν: (Φιλοσοφικὸς λόγος σελ. 108-109))

Ἡ ἀριστεία ἀναφέρεται πρὸς τὸ φῶς (τὸ φανόν) καὶ τὸ σκοτάδι (τὸ βυσσῶδες) εἶναι συνινδιόφην τῶν ἡλικίων καὶ λειτουργεῖ συμβολικῶς γιὰ τὴν ἀριστεία παιδείας καὶ ἀπουσίας.

ο ἑωυράτους ορίσει τὴν παιδεία ὡς τὴν τέχνη

03. 1 → α

2 → γ

3 → Β

4 → Β

5 - γ

Φανόν → φαίση

ἀνασχέσει → αναμωχή

περιαυτερόν → αἴγους

τετραβηχών → ἀνοήροισι

ἐρυθέρες → παραμαραθμύμ

ἀνθρώπος → ἀνθρώποι

Β4. Β Οι υβριστικὲς ἐπιστὲς προσμαρτυροῦν
ὅσα ἐπαγγέλλονται εἰς τὸν Θεόν.

Η φιλοσοφία ἀμύσει εἰς ἀφροσύνην
ἐπιστήμης.

Β5. Ὅμοιοι τῶν: Η παιδεία ἀποστρέφεται τὴν
ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου.

ἀπράξιστα προσάθεια, ἀποστρέφεται
εἰς τὴν ψυχήν.

Εἶναι προσηκόντως ὑπόθεσις.

που θα συνδυάσει τον ψυχή στη μετατροπή της από τον κόσμο των αισθημάτων στον κόσμο των ιδεών, ώστε να χαρακτηρίσει να διαφέρει ως ιδέες και τον ιδέα του Αγάθου.

Περιγραφή → «η μετατροπή» ή λέξη έχει φιλοσοφική βαρύτητα όπου δείχνει πως η γνώση και η παιδεία, καθώς σπεύδεται στη μάθηση, οφείδεται να έχει πάντα κεντρικό χαρακτηριστικό (φαινότοπος ή γέννηση, όλα αυτά).

B2 Η παιδεία δε είναι μια διαδικασία με την οποία η επιστήμη, η ορθή διδασκαλία και εκτελεστική γνώση μετατρέπεται εγώθεν στην ψυχή του δεικνύοντος (όπως ισχυρίζονται ορισμένοι επαγγελματίες της εκπαίδευσης)

Ο Πλάτων υποστηρίζει ότι η γνώση και η απόκτηση της δεν είναι κάτι επιφανειακό, εγώθεν. Είναι μια εσωτερική λειτουργία η οποία απαιτείται ανάληψης. Η χρήση ομοιοψυχίας καθιστά το πρόσωπο παραστατικό και υποναυστό των αναζητήσεων. Επίσης, η επανάληψη του «εν» χρησιμοποιείται για εμάς.

Γ1. Εάν λοιπόν κάποιος με ρωτήσει "Υποσχερῖς/Ἰσχυρῖ-
ζεοῦσα ὅτι πρέπει νὰ ἔχουμε εἰρήνη καὶ ὅταν κοῦεις
ἀδικεῖ τὴν πόλιν μας; Ἡτῆν ἐρώτησθαι αὐτὴ θα ἀπαντήσῃ
ἀρνητικὰ /θα πωρεῖ, ἀλλὰ περισσότερο υποσχερῖς αὐ-
ποῦντι πῶς ἴσως θα ἐδίδετο αὐτοῖς πού διαπραγμα-
τιάζονται εἰς βάρος τῆς πόλεως, αὐτοὶ ἐπιτρέπουμε θε
κανέναν νὰ ἀδικεῖ /αὐτὸν δὲ δίνουμε ἀφάρτη θε κανέναν νὰ
ἀδικεῖ. Διότι τότε θε εἶναι κανένας σύμμαχος.

Γ2. Στὸ ἀπόσπασμα πού δίνουμε οὗτος ἀποφασίζει διατυπώνει
συγκεκριμένες προτάσεις γιὰ τὴν οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη τῆς
Ἀθῆνας, τὴν ἀποτατάνει/συνδέει με τὸ ἀφοσὸ τῆς
εἰρήνης, ἐνῶ παράλληλα ἐπισημαίνει τὰ οἰκονομικὰ
δυνατὰ ὑπὸ βωθικὸς πόλεμος. Στὴν παρελθόν, θε περίοδο
εἰρήνης, εἰδὴ κέρθον πᾶρα πολλὰ χρήματα ἐπὶ τὴν πόλιν,
τὰ ὁποῖα ῥοδεύθησαν ὡς ὅταν πόλεμος («εἰρήνη...
καταδαπανηθέντα») Στὴν παρὸν, ἐπὶ τῆς πόλεμος,
ἔλθον πᾶρα ἔσοδα/πρόσοδοι καὶ αὐτὰ πού ὑπῆρχον
δαπανηθέντα θε ποικίλεις ἄλλοις («ἐν τῷ νῦν...
καταδαπανηθέντα»). (Ἐπιπλέον ἀφοῦ εὐνοίωσαν εἰρήνην
καὶ θε γίνονται πλέον ναυμαχίαι θα ἀνεθῶν τα
ἔσοδα τῆς πόλεως, τὰ ὁποῖα οἱ πολῖτες θα ἀποποιούν/
χρησιμοποιούν ὡς θέλουν. («εἶπε - οὐ βούλουσαι»))

Γ3α. ἐκλιπούσας → ἐξέλειπες
 εἶδε λθούσας → εἶδῃ εἶδθα / εἶδῃαι (ῆ) εἶδῃρκου
 καταδαπανηθείσας → κατεδαπανῶ
 (δαπανῶ-ῶ) → μ.φ.

Γ3β. μαλλον → $\frac{\text{θετικός}}{\text{μάλα}}$ $\frac{\text{ΥΠΕΡΘΕΤΙΚΟΣ}}{\text{μάλιστα}}$
 θαπιον → ταχέως ταχιστα

Γ3γ: τις → τιτί(ν) → αῶριθω
 προόδους → πρόοδοι
 πολίταις → ῶ πολῖται

Γ4α: ἡ εἰρήνην → ἡ. δω απαρ. "εἶναι", ετερ.
 κίβ ὄροι σύμφυτος δω "κερδαλεώτερον",
 ετοέρ εσα ἡτ ομοιοπρωτα με των
 α' ὄρο (πολεμον)

ταῦτα → ἡ. δω ρ; "τοῦ θείου", ἁπτικῆ σύνταξῆ.
 τῶν προόδων → ετερ. ὄνομ. προδ, ἡνικῆ διαρρετι
 δω "πολλας"
 αἶψιν → Γελ. απαρ. ἡ. δω ἀπροδωτο ρήμα
 "χρή", ετεροφ, ἡ. δω ἀπαρέμφατο
 → "εἰρήνην".

Γ4β: ἀνενεχθέντα: κατηγορηματι μεωχι, κοωφ.
 προδ. δω "χρήματα", επειδη
 ετορζαται ἀπο ω ρήμα
 "εῶριθω" → ρ. ἡνωτη, ἡοθησι.

Γ 4 ζ. «ὡς ἂν ἄμεινον ταῦτα ἐπιθεῖται».

Δευτέρ. ονομαστικὴ πρῶτη ἐρωτηστικὴ πρόθεσις, μερικτῆς ὁμοίας. Ἐξάφεται με τὸ "ὡς", ἐμφέρεται με δυννη. Ἐκτιμῶ (ἂν ἐπιθεῖται) καὶ δηλώνει τὸ δυνατό νὰ συμβεῖ στο παρὸν ἐκ μέλλον (υπὸ προϋποθέσεως), συντακτικὰ λειτουργεῖ ὡς ἀντικείμενο στο γινωσκτικὸ ρήμα "οἶδα".

«ὡς χρῆ καὶ πρὸς τοῦτον εἰρήνην εἶπεν».

Δευτέρ. ονομαστικὴ εἰδικὴ πρόθεσις. Ἐξάφεται με τὸν εἰδικὸ σύνδεσμον "ὡς" που δηλώνει υποκειμενικὴ κρίσις, ἐμφέρεται με οριστικὴ "χρῆ" γὰρ δηλώνει τὸ πραγματικὸ-βεβαιο γεγονός, συντακτικὰ λειτουργεῖ ὡς ἀντικείμενο στο δεύτερο ρήμα "εἶπεν".

ΕΙΩΤΗ